

Proa

salamandra

A white dove is perched on the crown of a black silhouette of a person's head. The head is facing left. The person's shoulders are visible at the bottom, colored in a dark blue. The background is a textured, light green.

*Els consells
del colom
Stephen
Kelman*

STEPHEN KELMAN

ELS CONSELLS DEL COLOM

Traducció d'Albert Torrecasana

Proa / salamandra

Aquesta traducció ha rebut una ajuda de l'OSIC,
del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

PROA
A Tot Vent

Títol original anglès: *Pigeon English*

Primera edició: desembre del 2014

© Ediciones Salamandra, 2014

© Stephen Kelman, 2011

© de les il·lustracions: Holly Macdonald, 2011

© de la traducció: Albert Torrecasana, 2014

Drets exclusius en llengua catalana:

Pub. y Ediciones Salamandra, S. A.

Raval Edicions SLU, Proa

Pedro i Pons, 9-11

08034 Barcelona

www.proa.cat

ISBN: 978-84-7588-365-6

Dipòsit Legal: B. 22829-2014

Composició: Víctor Igual, SL

Impressió: Romanyà Valls

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Veies la sang. Era més fosca del que et pensaves. Estava escampada per terra, a fora el Chicken Joe's. Era al·lucinant.

Jordan: «Si la toques, et dono un milió de lliures».

Jo: «Tu no tens un milió de lliures».

Jordan: «Una lliura, doncs».

La volies tocar però no t'hi podies acostar prou. Hi havia una cinta que et barrava el pas:

POLICIA — NO PASSEU

Si passes la cinta et converteixes en pols.

No podíem parlar amb el policia, s'havia de concentrar per si tornava l'assassí. Li veia les manilles que li penjaven del cinturó però no li veia la pistola.

La mare del noi mort protegia la sang. Volia que es quedés allà, es notava. La pluja volia arribar i endur-se la sang, però ella l'hi impediria. Ni tan sols plorava, estava allà plantada amb cara d'indignada, com si la seva feina consistís a espantar la pluja fins que tornés a pujar al cel. Un colom esperava el seu menjar. Ha entrat al bassal de sang. Ell també estava trist, se li notava als ulls, apagats, de color rosa.

Les flors ja estaven tortes. Hi havia fotos del noi mort amb l'uniforme de l'escola. Duia un jersei verd.

El meu jersei és blau. El meu uniforme és millor. L'única pega és la corbata, em rasca. No ho suporto quan em rasca.

Hi havia ampolles de cervesa en comptes d'espelmes i els amics del noi mort li escrivien missatges. Tots deien que era un gran amic. Hi havia algunes faltes però no n'he fet cas. Les seves botes de futbol estaven penjades a la barana pels cordons. Eren unes Nike gairebé noves de trinca, amb els tacs metàl·lics i tot.

Jordan: «Les agafo? Ell ja no les necessitarà més».

He fet com si no el sentís. En Jordan no les robaria mai, li anaven un milió de talles massa grans. Es veien massa buides allà penjades. Me les volia posar però no m'haurien anat bé.

El noi mort i jo només érem mig amics, no el veia gaire perquè era més gran que jo i no anava a la meva escola. Sabia anar amb bici sense mans i no volies que caigués mai. He resat per ell mentalment. L'oració només deia que em sabia greu. No recordava res més. M'he imaginat que si em concentrava prou podia fer moure la sang fins que tornés a adoptar la forma d'un noi. Així el podria ressuscitar. No seria la primera vegada: on jo vivia abans hi havia un cap que va ressuscitar el seu fill d'aquesta manera. Va passar fa molt de temps, abans que jo hagués nascut. T'ho juro, va ser un miracle. Aquest cop no ha funcionat.

Li he donat la meva pilota de goma. A mi ja no em cal, en tinc cinc més a sota el llit. En Jordan només li ha donat una pedreta que ha trobat a terra.

Jo: «Això no compta. Ha de ser una cosa que sigui teva».

Jordan: «No tinc res. No sabia que haviem de portar un regal».

He passat un Chewit de maduixa a en Jordan perquè el donés al nano mort, i llavors li he ensenyat a fer el senyal de la creu. L'hem fet tots dos. Estàvem molt callats. Fins i tot ha semblat un moment important. Hem corregut fins a casa. He

guanyat en Jordan sense despenjar-me. Guanyaria a tothom, sóc el més ràpid de setè. Només volia fugir abans que la mort ens enxampés.

Aquí tots els edificis són enormes. El meu bloc és alt com el far de Jamestown. Hi ha tres blocs seguits: el Luxemburg, l'Estocolm i el Copenhaguen. Jo visc al Copenhaguen. El meu pis és en un novè de catorze. No acolloneix pas, ara miro per la finestra i ja no se'm regira l'estómac. M'encanta pujar a l'ascensor, és brutal, sobretot quan hi vas sol. Llavors pots ser un esperit o un espia. Vas tan de pressa que fins i tot t'oblides de l'olor de pixum.

El vent bufa molt fort a baix, com un remolí. Si et quedes plantat on el bloc toca a terra i estires els braços, pots fer veure que ets un ocell. Notes que el vent t'intenta aixecar, gairebé és com si volessis.

Jo: «Estira més els braços!».

Jordan: «No els puc estirar més! És una mariconada, això... No ho penso fer mai més!».

Jo: «No és cap mariconada, és genial!».

T'ho juro, és la millor manera de sentir-te viu. Però no vols que el vent se t'endugui, perquè no saps on et deixarà caure. Et podria deixar caure entre uns matolls o al mar.

Aquí tenen la tira de paraules diferents. Ho fan perquè si n'oblides una, sempre te'n queda una altra. És molt útil. Mariconada, parida i collonada signifiquen el mateix. Pixum, orina i pipí també volen dir el mateix (fins i tot anar a fer un riu). Hi ha un milió de paraules per dir *bullà*. Quan vagis arribar a l'escola nova, saps què va ser el primer que em va dir en Connor Green?

Connor Green: «Tens felicitat?».

Jo: «Sí».

Connor Green: «Segur que tens felicitat?».

Jo: «Sí».

Connor Green: «Però n'estàs ben segur?».

Jo: «Em sembla que sí».

Em preguntava una vegada i una altra si tenia felicitat. No parava. Va acabar traient-me de polleguera. Fins al punt que ja no n'estava segur. En Connor es petava de riure. I jo no sabia per què. Llavors en Manik em va dir que era una broma.

Manik: «No et pregunta si tens felicitat, sinó si tens penis. Ho diu a tothom. És una broma».¹

Connor Green: «T'he enxampat! Hi has caigut de quatre potes!».

En Connor Green sempre fa bromes. És enredaire de mena. És la primera cosa que saps d'ell. Com a mínim no vaig perdre. Tinc penis. La broma no compta si és veritat.

Hi ha persones que fan servir els balcons per estendre la roba o per cultivar plantes. Jo només faig servir el meu per mirar els helicòpters. Mareja una mica. Si t'estàs més d'un minut allà fora et transformes en una estalactita. He vist en X-Fire que pintava el seu nom a la paret de l'edifici Estocolm. Ell no sabia que jo el veia. Ha sigut molt ràpid però les paraules li han sortit collonudes. M'agradaria poder escriure el meu nom igual de gros però la pintura de pot és massa perillosa i si et taques no se te'n va mai de la vida.

Els arbres petits estan engabiats. Els posen una gàbia al voltant perquè no se'ls emportin. T'ho juro, és allucinant. Qui robaria un arbre? Qui apunyalaria un noi per prendre-li un Chicken Joe's?

1. En l'original, joc de paraules entre *happiness* i *a penis*. (N. del T.)

Quan la mama posa l'altaveu del telèfon sona com si fossin molt lluny. Fa que la veu del papa ressoni de mala manera com si estigués atrapat en un submarí al fons del mar. Jo faig com si només li quedés una hora d'aire, i si no el rescaten abans tururut. Sempre m'acolloneixo. Sóc l'home de la casa fins que el papa s'escapi. Ho ha dit ell mateix. La meva obligació és vetllar per tot. Li he parlat del meu colom.

Jo: «Va entrar un colom per la finestra. La Lydia es va espantar».

Lydia: «Què? Mentida!».

Jo: «No poc. Va dir que les seves ales li feien fàstic. El vaig haver d'atrapar».

Em vaig escampar farina per la mà i el colom s'hi va posar. Només tenia gana. El vaig ensarronar amb la farina. Has de caminar molt a poc a poc, si vas massa de pressa el colom s'espanta i marxa volant.

Lydia: «Afanya't, que mossegarà algú!».

Jo: «Fes servir la closca! Només vol sortir. Calla, que l'espantaràs».

Les potes em grataven la mà com les d'una gallina. Era fantàstic. El vaig nomenar el meu colom especial. El vaig mirar amb atenció per recordar-ne els colors, i llavors el vaig deixar anar al balcó i va aixecar el vol. No cal matar-los.

Papa: «Ben fet».

La veu del papa somreia. M'encanta quan la seva veu somriu; vol dir que has fet ben fet. No em va caldre anar a rentar-me les mans, perquè el meu colom no té microbis. Sempre et

diuen que et rentis les mans. T'ho juro, et faries creus dels microbis que volten per aquí. Tothom està ben espantat. Els microbis de l'Àfrica són els més mortífers, per això en Vilis fuig corrents quan el vull saludar, es pensa que si respira els meus microbis la dinyarà.

Jo ni tan sols sabia que portava microbis. No els notes ni els veus ni res per l'estil. Hosti, si en són de complicats els microbis! I si en Vilis no em pot veure tant me fa, és un destraler i no em passa mai la pilota.

A l'Agnes li encanta fer bombolles de saliva. Encara n'hi deixen fer perquè és petita. Fins i tot a mi m'agrada que en faci moltes. Tantes com vulgui i per sempre més.

Jo: «Hola, Agnes!».

Agnes: «O!».

T'ho juro per Déu, quan l'Agnes diu hola les orelles et xiulen com una mala cosa! Però també t'encanta. Quan l'Agnes diu hola la mama plora i riu a la vegada, no conec ningú més que ho sàpiga fer. L'Agnes no va poder venir amb nosaltres perquè la mama ha de treballar tot el dia. La cuida l'àvia Ama. Només fins que el papa vingui tot el que té a la botiga, llavors comprarà més bitllets i tornarem a estar tots junts. Només fa dos mesos que vam marxar i no els comences a oblidar fins al cap d'un any. No passarà tant temps.

Jo: «Saps dir Harri?».

Papa: «Encara no. Dóna-li temps».

Jo: «Què fa?».

Papa: «Més bombolles. Val més que pengis».

Jo: «D'acord. Veniu aviat. Porta Ahomka, que aquí no en trobo. T'estimo».

Papa: «Jo tam

Aquí s'ha acabat el crèdit de la targeta. Odio que passi això. Sempre m'agafa desprevingut encara que passi cada vegada. És

com quan a la nit miro els helicòpters i no els sento, i sempre penso que s'estavellaran contra mi. Et juro que quan es torna a engegar el motor em trec un bon pes de sobre!

Vaig veure un cadàver de debò. Va passar on vivia abans, al mercat de Kaneshie. Una venedora de taronges va ser atropellada per una camioneta que no va veure ningú. Jo em vaig imaginar que les taronges que rodolaven pertot arreu eren els records feliços de la dona que provaven d'integrar-se en una altra persona perquè no es desaprofitessin. Els nois que enllustraven les sabates van intentar pispar algunes de les taronges que no havien acabat esclafades, però el papa i un altre home els les van fer tornar al cistell. Els enllustradors haurien de saber que als morts no se'ls roba. L'obligació dels justos és ensenyar el camí recte als pecadors. Els has d'ajudar sempre que puguis, encara que no ho vulguin. Ells només es pensen que no ho volen, però la veritat és que sí que ho volen. Només seràs dels justos quan t'hagis après totes les cançons de missa sense mirar-ne la lletra. Només ho fan el pastor Taylor i el senyor Frimpong, i tots dos són força vells. El senyor Frimpong és tan vell que té aranyes a les orelles, les hi he vist amb els meus propis ulls.

A l'església hem dit una oració especial per al noi mort. Hem demanat que portessin la seva ànima fins als braços del Senyor i que el Senyor estovés el cor dels assassins perquè s'entreguessin. El pastor Taylor ha enviat un missatge especial a tots els nens. Ha dit que si coneixíem algú que tingués un ganivet ho expliquéssim.

La Lydia pelava la mandioca per fer fufu.

Jo: «Tens un ganivet! Et delataré!».

Lydia: «No m'atabalis. Amb què vols que la peli, amb una cullera?».

Jo: «La pots pelar amb el teu alè. És com el d'un drac».

Lydia: «I el teu és com el d'un gos. Has estat llepant culs una altra vegada?».

El nostre joc preferit és veure qui deixa anar el millor insult. Normalment guanyo jo. De moment tinc mil punts i la Lydia només dos-cents. Només hi juguem quan la mama no ens pot sentir. M'he clavat la forquilla. Només al braç. Volia saber el mal que em faria i quant durarien els forats. Pensava explicar a tothom que eren marques de naixement i que em servien per llegir els pensaments dels altres. Però han desaparegut al cap d'un minut. Encara em feien un mal de por.

Jo: «M'agradaria saber què se sent quan t'apunyalen de veritat. M'agradaria saber si veus les estrelles».

Lydia: «De debò que ho vols saber?».

Jo: «O foc. M'hi jugo el que vulguis que veus foc».

El meu Mustang té foc. Tinc quatre cotxes: un Mustang, un Escarabat, un Lexus i un Suzuki tot terreny. El millor és el Mustang, és collonut. És blau amb foc al capó i el foc té forma d'ales. No té ratllades perquè no xoco mai, només el miro. Quan tanco els ulls encara veig el foc. Morir deu ser semblant, tret que el foc ja no és bonic perquè crema.